

Հովհաննես Թումանյան

Վերջին խոսք

Հեռո՛ւ, ո՛վ սուրբ խաղաղություն,
Մենք քեզ համար չունենք անկյուն
Մեր հալածված հայրենիքում
Եվ մեր ցաված սրտի խորքում:

Գնա դեպի այն լեռները,
Ուր որ հովիվն ու գառները
Ապահով են պատաստողից,
Մենք ազատ չենք ահ ու դողից:

Գնա՛, հանգի՛ր այն դաշտերում,

Ուր որ իրար էլ չեն տիրում
Եղբայր-մարդիկ, և հերկելով
Քեզ օրհնում են սուրբ երգերով:

Գնա դեպի երանավետ
Այն վայրերը, ուր կյանքի հետ

Խաղ չեն անում զվարճության
Կամ հեշտության համար միայն:

Իսկ մենք ցավով լեցուն սրտով
Անկարող ենք միշտ անվրդով
Ե՛վ քուրդերի լուծը տանել,

Ե՛վ քեզ օրհնել, փառաբանել:

Հեռո՛ւ, ո՛վ սուրբ խաղաղություն,
Մենք քեզ, իբրև մի լուկ անուն,
Երանությամբ միշտ հիշելով
Պիտի կովենք մեռցնող սրով:

1889